

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus IV. Scena 7

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

à me dabitur, ut illum, ubi ubi sit, inven-
tum tibi, mecumq; adductum curem.

DAMON. Pythias ille est, amicorum
meorum Alpha.

EUNU. Novi hominem tanquam te.
Et hac illac circumcurram, ut illum reperi-
am, ac de rerum tuarum statu certio-
rem faciam. Tu interim bono sis animo.

DAM. Bene ambula.

Actus IV. Scena 7.

AMICITIA, PYTHIAS, DIONYSIUS,
EUNUCHUS.

HEU, quanta est rerum humanarum
inconstantia! quam varia, commuta-
bilisq; fortuna! Ecce enim Damon, qui
nuper apud Regem erat gratiosissimas, &
ad munus intimi consiliarii eVectus: jam
Regi maximè invisus, in carceris sordibus
delitescit. Ac miserè in illo squallore pe-
reundum esset optimo viro: nisi meo
praesidio defenderetur. Quia verò me
nunquam non ex animo coluit: Pythiam
amicum ejus ipsa accedam & hortabor,
ut pro infelici amico Vas fieri, fidemq; &
constantiam in amicitia suam hac ratio-

no

ne palam testari ne dubitet. Atq; ipsum
Pythiam in tempore egressum video.

PYTHIAS. Nescio quid mihi animus
presagit mali. Ita totum diem solito tri-
stior fui. Modò ne quid adversi Damoni
meo accidisset! Eum enim heri ac hodiè
videre non contigit: quod ipsum admi-
ror, & propterea nunc exivi, ut aut ipsum
alicubi reperirem: aut quid ageret, cer-
tior fierem.

AMICITIA. Quod hic scire expetit,
ego facillè indicasto.

PYTH. Ah, quam video? Tùne hìc
adsta, Amicitia? sed quid ita es tristis?

AMIC. Durior me casus exercet ac
solicitat, quem tibi paucis exponam, Py-
thia. Ignoras fortasse, Damonem ami-
cum tibi conjunctissimum, in vincula Re-
gis jussu datum, parùm à morte abesse.
Quod periculum æmuloꝝ quorundam
odium ac lingua virulenta ipsi creavit.

PYTH. Heu quàm tristi animuꝝ me-
um nuncio vulneras! Quid ergo hìc agè-
dum censes?

AMIC. Permisit ipsi Rex, ut commen-
datorum suorum causà domum profi-

ciferetur : si quidem Vadem invenire
posset, qui pro ipso & carcerem ingrede-
retur, & supplicio afficeretur, nisi ille ad
dictam diem reverteretur. Nunc itaq; à te
Pythia omnibus precibus Damon etiam
atq; etiam contendit, ne in tantis miseriis
se deserat, sed sistendi sui vas fias. Id quod
omnino te facturum, sibi pollicetur. **Quin**
& ego te moneo atq; adhortor, ne hanc
provinciam, quamvis duram suscipere re-
cuses. Id enim honori tibi ac laudi et-
jam apud posteros fuerit: quod pedem in
adversis amici rebus non retuleris: sed
vel in extremo periculo constanter illum
dilexeris. Quemadmodum omnium
seculorum memoriâ viget, ac predicatur
illa fides Pyladæ, quam Orestæ suo præs-
titit: cui non solum itinerum ac periculo-
rum omnium socius fuit: sed etiam in
Taurica regione victima fieri non recu-
savit. modò Orestes in Graciam reverti
posset incolumis. Hujus itaq; Pyladæ fidē
egregiam imiteris, Pythia: & ut prospe-
rum vitæ Amici cursum es comitatus, ita
nec adversos ejusdem casus deserat. Sic e-
nim futurum est, ut inclytum ac perenne
sit tuum nomen. P Y T H.

Pyth. Tam multis verbis & tam exquisita oratione haud opus erat, Amicitia. Nam paratus & sum, & fui, & ero, pro amici salute non opes solum ac possessiones omnes, sed etiam vitam salutemq; meam in discrimen adducere. Oeyus ergo ad Regem ibo, meq; vadem pro reditu amici dabo: ut is interim periculo mortis solutus, negotia domi necessaria expediat, & de suprema sua voluntate testetur.

Amic. Digna est commemoratio fides tua, quam in rebus desperatis amico declaras. Eamq; mentem tuam eidem quam primum indicabo.

Non frustra omnes cogitationes ac conatus meos suscipi, re ipsa experior. Etsi enim rarus sit fidelium & constantium amicorum numerus: tamen in tanta amicitiam praeseferentium copia, unus olim & alter reperitur, qui quod agit, ex animo agit. Quo nomine hunc Pythiam jure laudo, totumq; negotium lato sine terminari opto.

Pythias. En vadem me tibi sisto, Rex Potentissime: atq; id solum oro, ut Damonem amicum meum, qui haecenus

arctissima detinetur custodia, impunè ad suos abire, & res domesticas ordinare permittas. Ego enim & vincula. & mortem pro ipso me perperurum spondeo, nisi ad constitutum à te tempus in hanc urbem se receperit.

DIONYS. Ergone tam fatuus ac demens es, Pythia, ut periculo te implices, cui securo esse liceat? Ergone promissis illum credis staturum in re tam ancipiti, ubi de fortunis & capite ipsius agitur?

PYTH. Nihil me horum perturbat, aut sollicitum reddit. Nullus enim dubito, quin Damon, cujus fidem sæpe numero antea perspexi, ad finitam diem rediturus: immò nec me deserturus sit, si in miseras & calamitates similes incidam. Quam obrem haud quicquam me absterret illorum, quæ vos objicitis.

DIONYS. Cautiorem te vellem esse, Pythia, nec periculum capitis adire, ubi nulla urgeret necessitas.

PYTH. Atqui necessitatis satis hic est, ubi tantis ærumnis amicus premitur: quem si laborantem desererem, perfidiae reus profectò essem,

DION.

DION. Sit sanè amicus in pretio. Ego
vitam salutemq; amicitia ac fidei longè
preferendam censeo.

PYTH. Ego autem nunquam me na-
tum esse mavelim, quàm committere, ut
fidem amico debitam violem, atq; in ex-
tremo discrimine illum destituam. Itaq;
quod antè dixi, jam repeto : paratum me
esse ad perpetiendum omnia quæ Dama-
nis amici nomine, tuæ Majestas sufferre
me ac perpeti jusserit.

DION. Quandoquidem ipse tibi ma-
lum sponte attrahis : assentior postulatis
tuis. Sed vide Pythia, ne cum miser sis,
insuper etiam ludibrio habearis. Tu cu-
bicularie acturum quempiam ad lictorem
mittas : ac Damonem quidem vinculis
solvi, ejus autem loco Pythiam compedi-
bus arctari jubeas.

EUNUCH. Fiet sedulo, Rex, quod sus-
sisti. I puer, & lictori ut illico fores carcer-
is aperiat, manda. Quid stas? quid cessas?

Actus IV. Scena 8.

PYTHIAS, DAMON, LICTOR.

ET quamvis omnia tormentorum ge-
nera mihi subeunda essent : nequa-
quam

H s

quam